

ζωή. Κάθε μου σκέψη, κάθε μου πράξη, νὰ τὴν πέρνει γιὰ σκοπὸ ὑψηλὸ κι ὑπέροχο.

Κι ὅταν ἀγαπῶ τὴ σάρκα, θέλω πάλι ἐσένα ν' ἀγαπῶ, ζωή. Κι ὄχι, ὕπουλα, σὰ σκλάβος νὰ τῆς ὑποτάσσομαι, γιὰ νὰ τὴν ἐμπαίξω λίγο ἀργότερα, ἢ ἀλαζονικὰ κηρύξω πὼς μαζί μὲ τὴν ἀπόλαυσί της, ἀνοιωσα φεῦ! τὴν ἀνατριχίλα τοῦ θανάτου ἢ ἐνεβάθυνα τὴν ἔννοιά του.

Ρόδινη σάρκα καὶ τρυφερή, πὺ γι αὐτὴ ἀδιάκοπα κυλοῦν κύματα ζεστοῦ αἵματος, γιὰ νὰ τὴν ποτίσουν μὲ φλόγα καὶ τὴν μεθύσουν μ' ἐπιθυμίες, θὰ τὸ πιστέψει κανεὶς, πὼς γιὰ μακροὺς μακροὺς αἰῶνες, στάθηκες τὸ πτυστῆρι ὄλων τῶν θλιβερῶν ἀνθρώπων πὺ ἡ ἀνόητη ἀνθρωπότης ἐτίμησεν ὡς ὑποδείγματα τελειότητος καὶ πὼς ὁ καθένας τους ἀφῆκε ἐπάνω σου τὸ μολυσμένο του σάλιο;

Σάρκα πὺ λάμπεις κι ἀκτινοβολεῖς, κήρυξε τὴν ἀπελευθέρωσί σου.

Θάθελα τὸ ἀδύναμο τραγοῦδι μου πρὸς τὴ ζωή, νὰ ὀρχιζε καὶ νὰ τέλειωνε μὲ τὸν ὕμνο τῆς σάρκας.

Γ. ΒΡΙΣΙΜΙΤΖΑΚΗΣ

ΤΟ ΕΠΙΘΗΜΑ - ΟΥΡΙ

Διαβάζοντας τὸ ἄρθρο τοῦ Δ. Καμπούρογλου γιὰ τὰ ἀκρωτήρια τῆς Ἀττικῆς **Μικρὸ** καὶ **Μεγάλο Καβούρι** μὲς ὁ στὸ περιοδικὸ «Ναυτικὴ Ἑλλάς» εἶδα πὼς κάποιος φίλος του ἀντιφρονώντας πρὸς τὴν ἐτυμολογία ἀφτῆ λέει, πὼς ἡ παραγωγικὴ καταλ.-**ούρι** στὴν Νέα Ἑλληνικὴ δὲ σημαίνει, λέει, **οὐρά**.

Ἴσια ἴσια τὸ **καβούρι**, πὺ γίνεται ἀπὸ τὸ **παγούρι** (**πάγουρος**=ἀρχ. Ἑλλην. ὁ πεπηγυῖαν ἔχων τὴν **οὐράν**) ἔχει δέφτερο συνθετικὴν τὴν **οὐρά**, καθὼς εἴπαμε.

Ἀλλὰ ἐξὸν τὸ **παγούρι**, ἐξὸν τὸ ψάρι **μελανούρι**, πὺ κι ὁ ἴδιος ὁ φίλος τοῦ κ. Καμπούρογλου τὸ παραδέχεται (ὡς μοναδικὸ τάχα), ἔχουμε ἀκόμα τὸ **κουτσούρι**=ψάρι καὶ κορμὸς ἀμπελιοῦ, τὸ **τσιππούρι** (ὑποκορ. τοῦ **τσιππούρα**=ἵππουρις) τὸ ψάρι, (τὸ ἀρχικὸ **τσ** ἀπὸ τὸ ἄρθρο: **τση-ἵππούρας**, **τσολ ἵππουρες**) τὸ **λεφκούρι** (ὑποκ. τοῦ **λευκούρα** πὺ ἔτσι θηλ. τὸ λένε στὸν Πόντο κ' εἶναι ὁ **λεύκουρος** τοῦ Ἡσίου), τὸ **παλιούρι**=ἀγκαθερὸ φυτὸ, δηλ.

ὁ **παλιούρος**, τὸ **κοντούρι** προβλ. **κόντουρος**. (Ἄλλο τὸ τούρκικο Kundura—εἶδος παπούτσι, πού μερικοὶ τὸ θέλουν ἀπὸ τὸ **κόθορος**).

Ἡ λέξη ὅμως **Βεδούρι** σ' ἐμᾶς ἔρχεται ἀπὸ τοὺς Βυζαντινοὺς, τὴν ἀναφέρει Κωνστ. ὁ Πορφυρογέννητος στὸ σύγγραμμά του «περὶ βασιλείου τάξεως» ἐδᾶ ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου αἰώνα, «βεδούρια ἀργυρᾶ εἰς νερὸν δύο» (466, 19 ἔκδ. Μπόννας). Ἐδῶ σημαίνει δοχεῖο γιὰ νερὸ σταμνί, λαγήνι, (ἢ λαγύνι) σιγὰ σιγὰ σήμανε ἀγγεῖο, ξύλινο μάλιστα, καὶ εἰδικέφτηκε γιὰ τὴν καρδάρια, πού πῆζουν τὸ γιαιούρι. Σλάβικα λένε **βεδρο** τὴ στάμνα καὶ **βόδα** τὸ νερό, Ἀρβανίτικα **βέδρο**=καρδάρια καὶ Οὐγγαρέζικα **βέδορ** ἴδιο νόημα. Ὅλα τοῦτα ἀνάγονται σὲ Ἰαπετικὸ στέλεχος ued-ud προβλ. Ἑλλ. **ῥδωρ**, **ῥδος** κτλ. Στὴ Θεσσαλία καὶ στὴ Ρούμελη πού ὁ Νεοελλ. φθόγγος ε ἀδυνατίζει σὲ ἰ λένε τὸν τύπο **βιδούρι** (μὲ **ι**), μὰ στὴν Πελοπόν. τὸ λένε **βεδούρι** (μὲ **ε**).

Τὸ-**ούρι** λοιπὸν ἐδῶ εἶναι ὑποκοριστικὴ κατάληξη καὶ ἄσχετο μὲ τὴν **οὔρα** (Γραμ. Φιλ. § § 1458-60).

Ὡστόσο ἔχουμε καὶ τὸ **βετούλι**, πού μίλησα γι' αὐτὸ στὸ «λόγο» φυλ. 8, σελ. 247.

Μ. ΦΙΛΗΝΤΑΣ

Ο ΕΘΝΙΚΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ ΩΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ἡ παραξενεῖα τοῦ Σολωμοῦ. — Καὶ ἡ ἀγαθότητα τῆς ψυχῆς του. — Μιὰ ἐξαιρετικὴ φύσις.

Οἱ μεγάλοι ἄνθρωποι ἔχουνε κάτι τὸ ἐξαιρετικὸ καὶ ξεχωριστὸ στὴν ἰδιοσυγκρασία των. Δὲν εἶχεν ἴσως ὅλους διόλου ἄδικο ὁ Λομπρόζο διδάσκοντας ὅτι ἡ μεγαλοφυΐα πολὺ λίγο ἀπέχει ἀπὸ τὴν τρέλλα. Γι' αὐτὸ οἱ μεγάλες διάνοιες, σὰν τὸν Σολωμό, παρουσιάζουν μερικὲς ἀσυνέπειες ἀνεξήγητες.

Ἐκεῖνος πού γιὰ πρώτη φορὰ ἐγνώριζε τὸν Σολωμό θὰ τὸν ἐνόμιζε γιὰ ἀγριάνθρωπο, γιὰ μοχθηρό. Ἡ πραγματικότητα ἦταν πολὺ διαφορετικὴ. Ἦταν εὐέξαπτος, θυμώδης καὶ ἰδίως πεισματάρης. Ὅταν τοῦ περνοῦσε ὁ θυμὸς καὶ τὸ πείσμα, ἐγίνονταν ἀρνάκι, καὶ μποροῦσε καὶ ἓνα παιδιὰ νὰ τὸν κάμη ὅ,τι ἤθελε.

Ἀπὸ παιδιὰ ἄλλωστε ἦταν τέτοιος καὶ ἡ μητέρα του, πού ἐγνώριζε τὸν χαρακτῆρα του, κατῶρθωνε νὰ τὸν δαμάξη